

РЕШЕНИЕ

№ 1356

гр. Варна, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Любомир Нинов

при участието на секретаря Анелия Ц. Николова
като разгледа докладваното от Любомир Нинов Гражданско дело № 20233110107920 по описа за 2023 година

Ищецът Анг.С. сочи, че е получил писмо от адвокатско дружество „Ч. и Т.", наименовано „Последна извънсъдебна покана за доброволно плащане", с което го уведомяват, че по Договор за кредит 1026655, сключен с ответника „Ф. Б." ЕООД има задължение към дружеството кредитор в общ размер на 8350лв. В писмото се посочва, че ако до 31.10.2022г. заплати на кредитора сума в размер на 6 706,34лв., ще избегне предстоящи съдебни процедури, в това число образуване на съдебно дело за събиране на пълния размер на сумата по договора за кредит и се посочва, че с цел максимално бързо да се справи със заплащане на задължението си по кредита, му предлагат 50% отстъпка от размера на таксата за гаранция по кредита, а именно отстъпка в размер на 1 643,67лв. Към писмото нямало приложен договор за кредит и погасителен план, договор за гаранция или допълнително споразумение, с която такава да се уговори. Нямало приложено извлечение за плащане на месечни вноски, както и за това, че такива не са заплащани. Ищеца твърди, че не му е известно и му е ясно на какво се основава претенцията за заплащане на такса за гаранция в размер на 3 287,34лв. (при 50% отстъпка 1643,67лв.), както и как е формиран нейният размер. Той счита, че следва да дължи по договор за кредит само главница и договорени лихви, но не и други разходи, в това число такси за гаранция по кредита в размер на 3 1 287,34лв. (при 50% отстъпка 1643,67 лв.). Изцяло оспорва наличието на свое задължение за заплащане на такса за гаранция по кредит в размер на 3 287,34лв., посочена като дължима и включена в задължението по Договор за кредит 1026655, сключен с ответника.

Моли съда, да постанови решение с което да приеме за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата в

размер на 3 287,34лв., претендирана по Договор за кредит 1026655 като дължима такса за гаранция по кредит и да се присъдят сторените по делото съдебни разноски.

Ответното дружество в срока по чл.131 от ГПК е подало отговор, в който сочи, че на ищецът е бил предоставен СЕФ на електронната поща при кандидатстването за кредит, с който се е запознал. Лихвеният процент, съответно ГПР, описани в СЕФ, впоследствие са възпроизведени в Договора за кредит, сключен между двете страни. Изрично е посочено в самия договор, че връщането на кредита става съгласно погасителния план. Лихвеният процент е посочен като число, съответно не е възможно лихвеният процент да е променлив, доколкото променлив лихвен процент се уговаря спрямо друга величина, а не като абсолютна цифрова стойност. В процесния договор за кредит ясно е посочен твърд лихвен процент, поради което възраженията на ищеца са изцяло неоснователни. Неоснователни са твърденията за нарушаване на чл.11, ал.1, т.11 от ЗПК. В посочената разпоредба се съдържа задължение за включване на погасителен план, включващ размер, брой и периодичност на вноските. Видно от договора за кредит, към същия е приложен погасителен план, в който ясно и точно са описани всички дължими вноски, техните размери и падежи, съответно размер на главница и лихва. Посочване на твърдяното в исковата молба „съотношение между главница и лихва" е направено още в чл.3 на процесния договор за кредит, като ясно и изрично са посочени размерите на главница и лихва. Следователно не е налице твърдяната от ищеца неяснота. Същото се отнася и до посочване на дължими суми при различни лихвени проценти, доколкото не е налице променлив лихвен процент. Що се отнася възнаграждението, което ищецът се е задължил да плати на трето лице, то същото не се дължи на „Ф. Б." ЕООД, поради което няма как да бъде посочено в погасителен план, нито представлява главница или лихва.

Счита, че твърдението, че е нарушен чл.11, т.10 от ЗПК е неоснователно. Формирането на ГПР е императивно установено, като същият се изчислява съгласно посочената в Приложение №1 към ЗПК формула. Законът не поставя условие да бъде включена тази формула в договора за кредит, а само изчисленият съгласно нейните правила ГПР, съответно сумата по договора за кредит, която потребителят се задължава да заплати. Формулата за изчисление на ГПР включва като елементи при изчисляване единствено главница, лихви, разходи по кредита, погасителни вноски. Неоснователно в този смисъл е твърдението на ищеца, че в договора за кредит не било ясно как е изчислен ГПР. Счита, че не само не е бил длъжен да включи сумата, уговорена между потребителя и трето лице в договора за поръчителство, в ГПР по кредита, но съгласно пар.1 от ДР на ЗПК не е имал право на това. В допълнение следва да се посочи, че тази сума не е била известна на кредитодателя преди потребителят да избере именно Ф. Банк (Малта) като поръчител. Включване на клаузата за обезпечение чрез Ф. Банк (Малта) в чл.5 от Договора за кредит е следствие от направения от ищеца избор в рамките на преддоговорните отношения между страните. Именно след този избор, е изготвен договора, в чиито чл.5 е отразен начина на обезпечаване задължението на ищеца. Ищецът е избрал да кандидатства за кредит с опцията задължението му за връщане на отпуснатия кредит да бъде обезпечена по определен начин, който избор е отразен в предложението му договор. Това обаче не означава, че кредитодателят има информация относно условията, при които ищецът и третото лице (поръчител), ще постигнат

споразумение, съответно не е ясно уговореното между тях възнаграждение. Договорът за гаранция е възмездна услуга и този разход не се включва в ГПР по кредита, тъй като не влиза в общия разход по кредита съгласно §1.1. от ЗПК. Счита, че твърдението на ищеца, че сключването на Договор за гаранция с Ф. Банк (Малта) има за цел единствено начисляване на допълнителни разходи по кредита за напълно неоснователно. Необходимостта от обезпечение за кредитора се явява следствие на извършваната от него оценка на кредитоспособността на потребителя (съгласно чл. 16 от ЗПК, кредиторите са длъжни да извършат такава оценка във всеки отделен случай) и има за цел да гарантира финансовия риск, който „Ф. Б.“ ЕООД носи от възможността да има неизпълнение от страна на ищеца.

Ответника има интерес от получаването на обезпечение именно за да си гарантира, че няма да търпи вреди от неплатежоспособността на длъжника. По тази причина счита за неоснователни твърденията на ищеца, че договарянето на обезпечение е незаконосъобразно. Ищецът е предоставил цялата законово необходима информация във връзка с размера на ГПР, както и начина на неговото формиране. Предвидените разходи в СЕФ са били включени в следствие по ясен и разбираем за ищеца начин и в Договора за кредит. В чл.3 от Договора за кредит ясно е посочен общата сума, която следва да бъде върната от ищеца, съответно по пера - главница и лихва. Кредитополучателят е уведомен за това свое задължение преди да е взел решение за сключването на договора и може да направи свободна и самостоятелна преценка дали е в състояния да изпълни това изискване на кредитополучателя или не. След като кредитополучателят е уведомен предварително за това изискване на кредитора, той разполага с достатъчно време да прецени, кое от обезпеченията може да предостави и с оглед на предоставената му информация за дължимите суми, да сключи договора за кредит съгласно своя избор. Посоченият ГПР в Договора за кредит е в съответствие с чл.19, ал.4 ЗПК, тъй като не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута. Възнаграждението за предоставената от Ф. Банк (Малта) услуга за гаранция, от своя страна, не се включва в размера на ГПР, тъй като не е задължителна за сключването на Договора за кредит. Твърденията на ищеца, че е бил принуден да сключи Договор за гаранция с Ф. Банк не отговаря на обективната действителност. Ищецът е разполагал и с правото по чл.29 ЗПК, съгласно което той има субективно, потестативното право да се откаже от сключения договор за потребителски кредит в срок от 14 дни от сключването му без да дава обяснения за това и без да дължи обезщетение и неустойки. Това негово право е предвидено и в чл.9 от Договора. Твърди, че не е основателно твърдението, че предоставяне на поръчителство от Ф. Банк (Малта) е условие за сключване на договор за кредит. Напротив, при кандидатстване, всеки кредитополучател, включително ищецът в настоящото производство, може да избере да сключи договор за гаранция с гарант (поръчител), предложен от кредитора, за да обезпечи задълженията си по кредита, или да посочи поръчител, избран от него. Сключването на договор за гаранция от Кредитополучателя не е задължително условие за сключването на договор за кредит и не увеличава възможностите на Кредитополучателя за отпускане на кредит в желания от него размер и при предлаганите от Кредитора условия. Неоснователно е становището на ищеца, че сключването на договор за кредит е обусловено от сключване на договор за гаранция и същото е вменено като задължение на потребителя. Видно от Приложение №5

към настоящия отговор - извлечение от интернет страницата на ответника - потребителят може да избере какво обезпечение да предостави - поръчител, който сам той е избрал или Ф. Банк (Малта) - дружество партньор на ответника. Избраната възможност заляга в процесния чл.5 на Договора за кредит, който се генерира автоматично въз основа на избора, който потребителя е направил при подаването на заявка за кредит - т.е. същата уговорка се явява индивидуално договорена по избор на потребителя. Ищецът сам е избрал в електронния формуляр като обезпечение поръчителство от Ф. Банк (Малта) и след като се е запознал с дължимите от него такси по Договора за гаранция, е подал заявлението за сключване на договор за потребителски кредит. След това, ищецът е получил по e-mail преддоговорна информация, в която е посочено изрично, че за сключването на Договора за кредит ответникът изисква от ищеца да обезпечи задълженията си чрез поръчителство, заедно с проекти на Договора за кредит. Отделно потребителят получава по електронна поща и цялата документация от Ф. Банк (Малта), а именно Договора за гаранция и прилежащите му документи. Ищецът, след като първо сам е посочил Ф. Банк (Малта) като поръчител и е получил информацията, съответно проектите на договорите, е потвърдил изрично чрез СМС, че желае да сключи договора за потребителски кредит при посочените условия. С оглед изложеното, не е налице твърдяната от ищеца заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68е от ЗЗП. По никакъв начин и с нито едно от действията си, ответникът не е въвел в заблуждаване ищеца относно условията по сключване на договора за кредит, възможността за избор на гарант (лично избран от ищеца) или дължимите от ищеца суми при всяка една от опциите. При всяка една от стъпките за сключване на договора за кредит, ищецът е бил информиран изцяло относно последиците от неговия избор, като дори са посочени сумите, които той би дължал спрямо Ф. Банк (Малта), ако избере дружеството за поръчител и сключи Договор за гаранция с него. Напълно неоснователни са и твърденията, че е налице нарушение на чл.143 от ЗЗП. Клаузата на чл.5 от процесния договор за кредит ясно посочва избраната от самия ищец опция за поръчител, като дори на този етап същият не е задължен да сключи договора. Счита твърдението на ищеца за нищожност на клаузата в чл.5 от договора поради противоречие на добрите нрави за неоснователно, тъй като тя е уговорена индивидуално.

Предявява насрещен иск, като сочи, че ищецът по договора за кредит е получил заем в размер на 4 000лв., като от тази сума претендира 3 896.66лв. останала незаплатена главница заедно със законната лихва от датата на сезиране на съда до окончателното и изплащане и присъждане на разноски.

Ищецът в качеството си на ответник по насрещния иск в даденият му срок за становище е заявил, че признава претенцията.

Съдът приема, че предявените иски намират правното си основание в чл.124 от ГПК и чл.79 от ЗЗД.

Съдът, съобразявайки становищата на страните и събраните, по делото доказателства, по реда на чл.12 от ГПК и чл.235, ал.2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна следното:

На 04.06.2021г. между страните е сключен договор №1026655 за предоставяне на потребителски кредит, копие от който придружено с преддоговорна информация (стандартен европейски формат и ОУ) е представено с отговора на исковата молба /л.21-47/. Съгласно представения

договор, ответното дружество е предоставило на ищцата заем в размер на 4 000лв. за срок от 18 месеца срещу задължение за връщане на предоставената сума ведно с възнаградителна лихва в размер на 1 400лв. В договора е посочено, че лихвения процент е 35%, а годишния процент на разходите по заема е в размер на 49.66%. В чл.5 от договора е посочено, че заемът се обезпечава с поръчителство предоставено от Ferratum Bank в полза на „Ф. Б.“ ЕООД. С одобряването от ответника на предоставеното в негова полза обезпечение, уговорката свързана с обезпечението не може да се отменя от заемателя и от лицето, предоставило обезпечението. В т.5.3, 5.4 и 5.5 от общите условия на ответното дружество е записано, че при кандидатстване, кредитополучателят може да избере да сключи договор за гаранция с гарант (поръчител) предложен от кредитора, за да обезпечи вземанията си по кредита.

Очакваните разходи за кредитополучателя в този случай са посочени в размер на 3 960лв и не са включени в ГПР по кредита с довод, че касаят допълнителна услуга, която не е задължително условие за предоставяне на кредита/. Ответникът твърди, че кредитополучателят сам избира за кандидатстване да избере като гарант личен гарант/поръчител или гаранция от „Ф. банк“, като в подкрепа на тези твърдения е представил извлечение от СЕФ за кандидатстване за заем /л.27-35/.

По делото липсва представен договор за гаранция.

Предмет на проверка в настоящето производство е дължи ли ищеца на ответника сумата от 3 287.34лв. търсена от него като такса за гаранция по договор за кредит.

Ищеца обосновава правният си интерес от воденето на делото с представена покана за доброволно изпълнение изпратена му от адв.дружество в която е посочено, че заемът му към Ф. по договор 1026655 е просрочен и дължи заплащане на сумата от 8 350лв., като се предлага отстъпка от таксата за гаранция в размер на 1 643.67лв. ако заплати доброволно разликата от 6 706.34лв. до 31.10.2022г. От представената покана не става ясно от чие име действа адвокатското дружество и на какво основание, както и как са формирани сумите в нея.

От друга страна от представените от ответника договор и погасителен план към него не се установява в същия да има записано заплащане на такса за гаранция по кредита.

При това положение съставът приема, че ответното дружество не е доказало, че ищецът му дължи сумата от 3 287.34лв. такса за гаранция по кредит. Съгласно представеният погасителен план такава такса не е включена в същия, а единственото място в което тя се споменава е представената преддоговорна информация, където е посочена като възможност, а не като окончателна договорка.

По предявеният насрещен иск за заплащане на сумата от 3 896.66лв. представляваща незаплатена главница по договор за потребителски кредит №1206655/04.06.2021г. заедно със законната лихва от датата на сезиране на съда-2.08.2023г. съдът намира, че следва да се произнесе при условията на признаване на иска от страна на длъжника, който изрично в срока за отговор е заявил, че признава дължимостта на сумата.

Направените от ищеца разноси са в размер на 792лв., които следва да се поемат от ответника.

Ищецът следва да заплати на ответното дружество сумата от 455.87лв. сторени по делото по предявения насрещен иск разноски.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА за установено в отношенията между ищеца А. П. С. ЕГН***** от гр.Варна, *** и ответника „Ф. Б.“ЕООД, ЕИК** със седалище и адрес на управление гр.София, у**, че ищецът не дължи на ответното търговско дружество сумата от 3 287.34лв. претендирана като дължима така за гаранция по кредит по договор за кредит №1026655, на осн.чл.124, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА А. П. С. ЕГН***** от гр.Варна, ** да заплати на „Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК** със седалище и адрес на управление гр.София, *** сумата от 3 896.66лв. представляваща незаплатена главница по договор за потребителски кредит №1206655/04.06.2021г. заедно със законната лихва от датата на сезиране на съда-2.08.2023г. до окончателното изплащане на сумата на осн. чл.79 от ЗЗД.

ОСЪЖДА „Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК*** със седалище и адрес на управление гр.София, ***да заплати на А. П. С. ЕГН***** от гр.Варна, *** сумата от 792лв., представляваща разноски по делото, на основание чл.78,ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА А. П. С. ЕГН***** от гр.Варна, *** да заплати на „Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК*** със седалище и адрес на управление гр.София, *** сумата от 455.87лв., представляваща разноски по делото, на основание чл.78,ал.3 ГПК.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Варненския окръжен съд

Съдия при Районен съд – Варна: _____